

Zalán Tibor

TALÁN

A szív, ha gondolkodni tudna, megállna
(Pessoa)

és megállt.

Nyomorultul, ahogy megállnia kell egy ilyenek. Egy szívnek, ha megállnia kell. És nem úgy, hogy abba rendesen belehalni lehetett volna. Csak megállt, a dombok felhúzódtak egész a horizont kásás vonaláig, az ablakon mázsaszám ömlött be a koraőszi köd - ilyen képek kísérték ezt a meghalást. Mit tehetett volna, vámi kezdett. Elindul, persze újra elindul, zakatol keményen majd, ott a bordák alatt, mögött, ahol lennie szokott. Mert az övé. Lassan-lassan észrevette, mégsem hiányzik senkinek. Egy gondolkodó szív hogyan is lehetne kurrens árucikk a rendszerváltás kozakában. Gyanús, mert nincs felségjele, s nem bizonyított, hogy gondolkodott azelőtt is. És mit akart azzal elmondani, hogy csak úgy megállt. Kinek akart jelezni, így, avval, valamit? Ha szeretője volna, észrevette volna. A ház fölött kerengett a madár. Azt is észrevette volna. Ő mindent észrevett volna, ha ő lett volna. Azt is megfigyelte, semmi sem változott, ott belül, ahol a hangszerek. Csak pirosabb lett

a homály, nem feltűnően, ha meghatározná, azt
mondaná rá töredezetten: valamelyest. Ezzel
persze csak ismét eltávolodnék a lényegtől,
bár a lényeg marad, mint előbb, hogy megállt.
Ám, hogy mit gondolt, mielőtt a végső
katasztrófára elszánta magát, a bal pitvarban
elrejtett fekete dobözban lenne megtalálható.
Ha valaki ki memé nyitni, el merné indítani.
Egy halott pitvar látványa sem éppen
felemelő. Senkinek se az. Könyökölt egy
darabig a fűben, azután arra gondolt, hogy
»de jó, de jó«, ami olyasmit jelentett,
hogy a szíve gondolkodik. Később meg az járt
a fejében, hogy ettől a gondolkodástól aztán
jól meg is állt. Majd az még, hogy akkor ő
már nyilván halott. Vagy lehetne bizonyos
értelemben. Vagy tán egészen az. Lassú,
megfontolt léptekkel vágott át a lélegző
völgyön, egy halott végtére is adjon magára,
ha a lélegző völgyön átvágva indul el
hazafelé